

Krach. Zbytečné ztráty Západu. Ben Kuras, přesuny ve světě a svědectví

- CZ24 News | 8. července 2022

SVĚT: Představme si to nejhorší a připravme se, abychom úplně nezkrachovali, hodnotí spisovatel Benjamin Kuras současný stav. Popisuje, jak se tvoří nové světové aliance a jak dle něj demokratický Západ častokrát zbytečně odhání nedemokratické spojence. V rámci pravidelného shrnutí globálních událostí dal příklady cen potravin v Británii či v Itálii.

Rozšíření NATO o Švédsko a Finsko je tedy zařazeno, Erdogan dostal výměnou své kurdské „teroristy“ ven z tamního politického azylu. A jakoby podle zákona spojených nádob se hned proti Alianci demokracií rozjelo posilování „osy“ totalitních států. Čína a Rusko lákají Saúdskou Arábii, u níž Biden škemrá, aby zvýšila produkci ropy, kterou on doma přiškrtil. S Íránem jsou ale Saúďové na nože, tak se mezitím zároveň mírně skamarádují s Izraelem podle vzoru Emirátů a Bahrajnu. Nějak se nám ta mocenská seskupení přešmodrchávají. Jak se tomu dá rozumět?

Přidejme si k tomu ještě loni vzniklou tichomořskou alianci AUKUS (Austrálie, UK a USA), založenou jako protipól sílícího čínského námořního zbrojení a posilující tichomořskou roli Austrálie. Zároveň ale znamená návrat Británie do Tichomoří, odkud už téměř zcela vycouvala. V globálním kontextu to samořejmě posiluje alianci Západu, tedy demokratických států. K alianci AUKUS zvažuje připojení Japonsko, kde se teď debatuje o zavedení jaderných ponorek. Tedy ponorek s jaderným pohonem, ne jadernou výzbrojí. Možná se přidá i Jižní Korea a samozřejmě Singapur, kde má Západ stále námořní základnu.

Co donedávna vypadalo jako mocenské rozštěpení do několika pólů, se zdá stmelovat do dvou jasně rozlišitelných podle šablony „všechny demokracie“ na jedné straně a „všechny diktatury společně“ na druhé.

Přesto, že Rusko, Čína a Írán jsou ideologicky neslučitelné?

Spojuje je „společný nepřítel“, jímž je demokratický Západ. Podle hesla „nepřítel mého nepřítele je můj přítel“. Málokdo ze světových komentátorů si všímá třeba toho, že žádná islámská země neprotestuje proti již několik let dobře dokumentované perzekuci muslimských Ujgurů v Číně. Tam se teď třeba objevují zprávy, že Čína kšeftuje s orgány zaživa odebíranými ujugurským vězňům, jako už delší dobu vězňům z hnutí Falun-Kung. Írán a Saúdská Arábie jsou dosud vnímány jako nepřátelé v konfliktu šíitů a sunitů. Írán podporuje šíitské povstalce a bojůvky z Jemenu. Saúdy se pokouší do antidemokratické aliance vtáhnout Rusko, zda mu to projde u Íránu, je otázka. Čína uvítá každou posilu proti Západu bez ohledu na ideologii. Základní ekonomická a vojenská koalice už v Asii existuje pod názvem Šanghajska organizace spolupráce od roku 2001. Sdružuje kromě Číny a Ruska taky Kazachstán, Kirgizstán, Uzbekistán a Tádžikistán. V roce 2017 přibrala Pákistán a Indii.

Indii. Ta přece patří ideologicky a politicky spíš k Západu, má hraniční konflikty s Čínou a Pákistánem, domácí problémy s islámským terorismem, k Rusku se staví spíš neutrálně. Kam ta se tedy zařadí?

S Ruskem a Čínou je Indie už ve společném ekonomickém seskupení BRICS – kam patří taky Brazílie a Jižní Afrika a kam Rusko a Čína lákají další: kromě Saúdské Arábie taky třeba Argentinu, Indonésii, Thajsko, Nigérii a další. Skoro bychom mohli říct, že ta nová totalitní aliance se snaží od Západu

odlanarit jednoho dosavadního spojence za druhým. Jak je vidět, jde nejvíc o ty, kteří vlastní energetické zdroje, bez nichž by se ekonomika Západu zhroutila. Západ už delší dobu vede politiku, kterou si potenciální nedemokratické spojence odrazuje, nebo je dokonce podráží a mění je v nepřátele. Příkladem jsou někdejší spřátelené a často sekulární diktatury islámského světa, proměněné v teroristické státy. Počínaje Íránem a konče Libyí – vlastně možná ani tou ještě nekonče. Přispívá k tomu tradičně třeba ekonomickými sankcemi, které se tyto nové ekonomické aliance naučily společně obcházet, a tím je přeměňují v bumerang, který se Západu vrací a nakonec mu škodí víc než těm sankcionovaným. Na kterou stranu se ještě přikloní ta tázaná Indie, bude záležet na tom, kdo jí poskytne lepší lízátko. Tím aktuálně mohou být ruské a íránské energetické zdroje a čínský hotovostní kapitál. Západ nemá ani jedno, ani druhé.

Znamená to snad, že nás čekají ještě horší časy, než si představují ti největší pesimisté?

Doporučoval bych začít si to nejhorší představovat, připravit se na ně a co nejrychleji začít vymýšlet technologické fígle, které by nás zachránily před totálním krachem. A neplýtvat politickým časem na pitomosti, zbytečnosti nebo každopádně témata, která nejsou bezprostředně naléhavá.

Ekonomická krize Evropy je už rozjetá a setrvačností se bude zhoršovat - předpovídají všichni ekonomové. Česko lamentuje nad inflací snad už 16 %, jednou prý z nejhorších. Jak jsou na tom jiné země?

My se rozčilujeme nad cenou třeba másla, které během pár měsíců skočilo z 35 na 60 korun. Byl jsem nedávno týden v Itálii, tam stojí 3,50 eura, tedy skoro 90 korun. Tak dobře, olivový olej a špagety za polovinu toho co tady, ale to je tak všechno. V Británii už je máslo v různých prodejnách mezi pěti a sedmi librami, to je 140-200 korun. Zdražené nájemné a energie (elektrina, otop, benzín), ale i zvýšené komunální daně stlačují rozpočet britských domácností na dlouho nevídané mizivé částky. V novinách se objevují příběhy svobodných matek živících tříčlennou rodinu ze zbylých 40 liber (1 100 korun) měsíčně po zaplacení domácích účtů. Zvládají to tak tak a zatím hromaděním všelijakých dárkových kupónů a koupí potravin v prudké slevě na konci záruční doby nebo na trhu na konci dne, kdy se trhovci zbavují posledních neprodaných zbytků. Třetina Britů nemá dostatečné úspory na přežití déle než měsíc. Státní školy vyřadily ze svých stravoven hovězí maso, jehož cenu si z rozpočtu nemohou dovolit. Naproti tomu se tam najde pustá rozežranost – jako třeba stávka právníků nespokojených s 15% zvýšením platů.

V některých evropských zemích se už projevuje nedostatek některých potravin a už začal prodej na přiděly nebo omezené množství povolené. V Řecku jsou to některé druhy mouky, slunečnicový olej a cukr. Španělsko omezuje prodej vajec, mléka a slunečnicového oleje. Itálie začíná přidělovat spotřebu zemního plynu, když jí Gazprom snížil dodávky na polovinu. Takže na tom nejsme úplně nejhůř. Zatím.

I přes uskrovnování obyvatel pokračuje imigrace financovaná z jejich daní, mediálně zastíněná stále zprávami a spekulacemi o ukrajinské válce a riziku ztráty energetických zdrojů. Která země je v tom nejvíc cáklá?

V cáklosti je asi vždy největší spolehnutí na Němce. Tam vládní koaliční strana FDP vyzývá k přijímání ještě více imigrantů, a to „okamžitě“, prý aby se mohl doplnit nedostatek pracovníků, neboť začíná odcházet do důchodu generace „baby-boomers“. Tak to vysvětluje šéf partaje Christian Dürr a přidává k tomu, že „je vítán každý, kdo se užije prací svých rukou, vždyť přece platí daně a přispívá na důchody“.

Asi si zapomněl před asi měsícem přečíst statistiku pracovního úřadu, podle níž dvě třetiny imigrantů (míněno převážně afro-islámských) žijí na trvalé státní podpoře. A jako by Německu

nehrozila opravdová energetická krize odpojením ruského plynu ještě během léta.

Populace Anglie a Walesu vzrostla za desetiletí od roku 2011 o 3,5 milionu čili o 6,6 procenta, uvádí Státní statistický úřad. Přírůstek je téměř zcela výsledkem imigrace a jejího potomstva. Ta pokračuje tempem více než 300 tisíc ročně, a to i po brexitu, od něhož si mnozí slibovali ne-li zastavení, tak útlum. Jen v roce 2021 bylo vystaveno 432 279 vstupních víz. To jsou statistiky imigrace legální, ilegálové, co připlouvají na člunech z Francie jen po desetitisících, jsou navíc. V těch statistikách jsou však i studenti, kteří se vrátí domů, nejvíc je Číňanů. Se slibem vlády stavět pro ten trvalý přírůstek ročně 300 tisíc nových bytů brzy nezůstane v Británii kousek trávníku na partii kriketu.

Uvádějí statistiky etnické složení toho přírůstku?

To samozřejmě ne. Ale leccos nám o tom může napovědět úřad zvaný BabyCentre, který registruje novorozence celostátně. Ten právě zveřejnil nejčastěji používaná jména novorozenců. U kluků je na prvním místě už podruhé Muhammad.

Čímž jsme hladce přešli na téma islamizace, o níž z posledních dvou týdnů máme jaké novinky?

Nejnovější výstavu islámského umění uspořádala katedrála v Manchesteru v rámci nového „Salaam Festivalu“, který se bude pořádat každý druhý rok. Obdivovatelé islámského umění krouť hlavou, proč zrovna v křesťanské katedrále, když Manchester má 100 mešit. A zda by to u nich ve starých islámských vlastech nebylo rouhání hodné trestu smrti. Ledaže šíření islámu pomocí křesťanství je nová odnož kulturního džihádu. Té ostatně, zdá se, fandí i sám papež. Ale i to má v Británii jeden komický aspekt. „Big Gay Iftar“, což je sváteční večeře zakončení svátku ramadán, letos v rámci měsíce Gay Pride, tedy pro homosexuální muslimy, pořádá kostel St. Andrew's v jižním Londýně.

Některé evropské země zaznamenaly prudký pokles porodnosti v prvním čtvrtletí letošního roku. Co to je za statistiky a co znamenají?

Tyto statistiky vyšly ve dvou zemích, v Německu a Maďarsku. V Maďarsku je přednesla poslankyně strany Mi-Hazánk (Naše vlast) s informací, že porodnost klesla o 20 % oproti stejné době loni. Pokles o dvanáct procent v Německu zveřejnil Spolkový statistický úřad DESTATIS.

Uvádějí nějaké vysvětlení?

V obou případech různá individua včetně maďarské poslankyně a německého vědce připomínají, že jde o dobu přesně devět měsíců po velkých plošných vakcinacích.

Jako že vakcína by negativně ovlivnila plodnost?

Chraň pánbůh. Určitě se brzy objeví vědecké důkazy, že to s vakcinací opravdu a zaručeně nijak nesouvisí, že statistiky byly zfalšované a dotyčná individua jsou nebezpeční dezinformátoři.

A nějaký pokrok v kulturní revoluci?

Britská Open University, vzdělávající největší počet dálkových studentů, uznala za potřebné u jednotlivých vyučovaných literárních klasiků uvádět upozornění „může způsobit depresi a trauma, neboť obsahuje témata zobrazující násilí, útok na druhé nebo sebepoškozování, jichž by se někteří studenti mohli děsit“. Nejspíš aby studenty odradila od jejich čtení. Mezi depresivními a traumatickými díly jsou Shakespearův Hamlet, Julius Caesar a Jak se vám líbí, Swiftovy Gulliverovy cesty, Austenové Přesvědčení, Moliérový hry a další padesátka.

ZDROJ: Parlamentní Listy